

Müller György: Az igazi hit és imádság

Előszó

A hit misztérium: titok, rejtelem, talány (1.Tim 3,9). Kevesen jutnak el a megfejtéshez. Müller György (1805-98) eljutott. Pedig fiatal korában a lejtőre jutott. Csalt, sikkasztott, sőt börtönbe is került. Egy bibliaórán szólt hozzá Isten és ő átadta életét neki. Kegyelem által a hit hőse lett Müller György.

Élete mindennél hangosabban hirdeti, hogy Isten imádságot meghallgató, szerető mennyei édesatyánk. Minden munkájában egyedül Istentől kért és várt mindent. Bristoli árvaházaiban napról napra kétezer árváról gondoskodott anélkül, hogy egyszer is adakozásra szólított volna fel. Senki a világon nem mondhatta, hogy kért volna tőle. Adósságot soha nem csinált, pénzzavarban sose volt. Isten sohasem hagyta cserben. 50 fillérért éppúgy magasztalta Istent, mint amikor százazreket kapott. 1836-tól 1898-ig több mint tízezer árvát nevelt fel, 150 misszionáriust tartott el, több mint kétmillió Bibliát és különféle iratot osztott szét. 70 éves volt, amikor utazni kezdett. 42 országot látogatott meg, és több ezer alkalommal az Isten hűségéről tett bizonyosságot. Két beszéde: ablak. Az igazi hit és imádság titkaiba láthatunk be.

AZ IGAZI HIT

A hit a reménylett dolgok valóságának vétele, olyan tényekről megbizonyosodás, amelyeket nem látunk. Hitnél fogva értjük meg, hogy a világok Isten beszéde által jöttek létre, úgyhogy ami láthatóvá lett, abból állott elő, ami érzék(szerv)ekkel fel nem fogható” (Zsid 11,1.3).

MI A HIT?

A lehető legegyszerűbben szeretném magamat kifejezni, és ezért ezt felelem: a hit benső megbizonyosodás arról, hogy mind igaz az, amit Isten az Ő drága Igéjében mondott, és hogy Isten aszerint is cselekszik, amint Igéjében megmondta.

Ez a bizonyosság, ez az Isten Igéjére hagyatkozás, ez a feltétlen biztosra vevő bizalom: a hit.

Annak, aki hinni akar, nem szabad magának megengednie, hogy a benyomásai vezessék. A hitnek semmi köze sincs benyomásainkhoz. A hitnek csak Isten Igéjével van dolga. Hogy emellett benyomásaink erősek vagy gyengék, az nem számít. Tehát csak Isten Igéjével van tennivalónk; sem magunk, sem benyomásaink nem jöhetnek számításba.

Holmi lehetőségeket és valószínűségeket nem szabad figyelemre sem méltatnunk. Sokan vannak, akik nagyon könnyen ráállnak arra, hogy valamit elhiggyenek, ha az a valószínűség határán belül esik. De a hit azzal, ami emberileg valószínű, nem tud mit kezdeni. A hit birodalma ott kezdődik, ahol a valószínűség országa véget ér, ahol nincs semmi látnivaló, ahol érzékszerveink minden tapogatózása eredménytelen marad. Istennek sok gyermekét elkeseíti, siránkozásra és panaszra indítja az, hogy nincs hite. Hányszor írják és mondják nekem: „Nincs az a benyomásom –, nem érzek semmit – nem látok rá semmi lehetőséget, hogy teljesüljön az, amire oly régóta vágyom.” Pedig mindent, ami a látszatvilághoz tartozik, ki kell hagynunk számításunkból. A hit számára csak egy kérdés jöhet tekintetbe: „Mondta-e Isten ezt Igéjében?”

Nos, kedves barátaim, ha hívők vagytok, fel kell tennetek magatoknak a kérdést: „Szokásom-e az, hogy teljes szívvel bízzak abban, amit Isten mondott? Kész vagyok-e minden áldozatra, hogy megtudjam: vajon összhangban van-e az, amit kívánok azzal, amit Isten az Igéjében mondott?”

HOGYAN NÖVEKSZIK A HIT?

Isten gyönyörűségét leli abban, hogy gyermekei hitét erősítse. Eleinte gyenge a hitünk, de azután fejlődésnek indul, és mindig erősebb lesz, ha hűségesen ápoljuk. Úgy szeretnénk győzelmes életet élni, de a győzelmet megelőző próbák ellen kézzel-lábbal tiltakozunk; hányszor szeretnénk, ha több türelmünk lenne, de a türelem gyakorlásától, amely által ez a szellemi gyümölcs hosszútávúvá érlelődik, irtózással menekülünk. Pedig az eszközöket éppen olyan örömmel és készséggel kell fogadnunk Isten kezéből, mint a gyümölcsöket, amelyeket Isten épp az eszközök által hív létre. Állítom – tapasztalatból beszélek –, hogy a megpróbáltatások, akadályok, nehézségek és nem egyszer a csüggedésre készítő körülmények azok, amelyek a hit tulajdonképpen táplálékát képezik. Isten sok drága gyermekétől kapok leveleket, amelyekben írják: „Kedves Müller testvér, azért írom e sorokat; mert olyan gyenge a hitem; érzem, hogy nagyon tehetetlen vagyok.” Amilyen szívesen imádkozunk hitünk megerősítéséért, éppen olyan örömmel kell

Müller György: Az igazi hit és imádság

vennünk Isten kezéből azokat az eszközöket, amelyek arra valók, hogy hitünket erősítsék. Meg kell engednünk Istennek, hogy különféle bajok, tarthatatlannak látszó helyzetek, kisebb-nagyobb veszteségek és megpróbáltatások igénybevételével neveljen bennünket. Éppen ezek által gyakorlódik hitünk, mert erő kifejtésre serkentik, hogy mindig jobban és jobban fejlődjék. Isten végtelen gyengéd szeretetében azért engedi meg, hogy bennünket megpróbáltatások érjenek, hogy mindazt teljes kibontakozásában elénk tárja, amit érdekünkben tenni szándékozik. Ha tehát nehézségekkel találkozunk, sose riadjunk vissza. Ha szomorúság, akadályok, veszteségek, megpróbáltatások jönnek, fogadjuk őket hálással, mint Isten irántunk való nagy szeretetének bizonyítékait. Lássuk meg, hogy Isten azért gondoskodik így rólunk, mert minden fáradozásának az a célja, hogy hitünket fejlessze és mindjobban megerősítse.

Isten népe még nem ébredt rá arra, hogy Istent az Ő kedvességében és csodás szépségében lássa. Ezért van olyan kevés áldásban része. Óh kedves testvéreim Krisztusban, törekedjétek arra – bármibe kerüljön is –, hogy személyesen megtapasztaljátok, milyen áldott dolog az, ha valaki igazán hisz Istenben és magát teljesen rá bízva, mert én nem tudom nektek ezt szóval elmondani.

A legsötétebb pillanatokban is bátran az Úrra bízhatom magamat. Hiszen tudom, milyen kegyelmes, jóságos és szeretetreméltó. Ha Isten akarata tüzes kemencébe vet is, hadd tegye, legalább még jobban megismerjük és még jobban rájövünk arra, hogy Isten valóban teljes szeretetünkre méltó, és megelégedetten mondjuk: „Hiszen Ő Atyám! – Hadd tegyen úgy velem, amint neki tetszik!”

Ötven esztendeje már, hogy átadtam magamat Istennek, hogy úgy cselekedjék velem, ahogyan jónak látja. Szaván fogtam, és minden kikötés nélkül rá bízam magamat, családomat, minden kiadásomat, útiköltségeimet és mindent, amire csak szükségem volt. És mi volt a biztosítékom, amire támaszkodtam? Azokra az ígéretre, amelyeket Máté evangéliuma hatodik fejezetében találtam.

Olvassátok csak el gondosan a 25-34-ig terjedő verseket!

Hittem annak, amit Isten Igéje mondott, megnyugodtam az Igében, és átvittem ezeket az Igéket a gyakorlatba!

Egyszerűen szaván fogtam Istent. Azidőtájt még idegen voltam, mint külföldi tartózkodtam Angliában, és mivel hét nyelvet beszéltem, felhasználhattam volna tudásomat arra, hogy jól jövedelmező állást szerezzek magamnak. De inkább az Úrnak szenteltem az életemet, hogy érte munkálkodjam. Istenre bízam magamat, arra az Istenre, aki ígéretet tett, és úgy cselekedett velem, amint Igéjében mondotta. Semmiben sem volt azóta hiányom – semmiben! Jöttek ugyan próbák, támadtak nehézségek, nem egyszer üres volt az erszényem, de az Isten-küldötte sok ezer tallér elég volt arra, hogy az a munka, amelyet az Úr rám bízott, az elmúlt ötvenegy év alatt állandóan növekedjék.

A lelkek pásztorlása körül végzett szolgálatomban sem volt másképpen. Sok nehézségem akadt az elmúlt ötvenegy esztendő alatt, néha olyan heves próbák jöttek, hogy azt sem tudtam, mihez fogjak. Ilyesmivel lépten-nyomon találkozunk. Isten azonban mindezekben csodálatos hűséggel hordozott. Ő volt erősségem. Ő szabadított meg mindenkor, és ment a munka előre.

Voltak, akik azt mondták, könnyű nekem, mert rendkívüli lelki adottságú ember vagyok, és sok természetes energia meg kitartás van bennem. De nem ez volt az oka, hogy minden sikerült.

Istenre bízam magam, ebben van sikerem titka. Az Istent kerestem mindenben, és Ő mindenről gondoskodott, úgyhogy árvaházunknak ma más intézeteken kívül száz iskolája van, amelyben saját tanítóink és tanítónőink tanítanak.

A terhet nem én viselem. És ma, hetvenhatodik életévemben ugyanazzal a testi és szellemi frissességgel rendelkezem, mint amikor mint fiatalember az egyetemen tanultam, és latin beszédeket dolgoztam ki. Ma épen olyan erőben vagyok, mint akkoriban voltam. Hogyan lehet ez? Mert tevékenységem utolsó félszázada alatt gyermeki együgyűséggel Istenre támaszkodtam. Sok megpróbáltatáson mentem át, de mindig Istenbe kapaszkodtam, és Ő megtartott. Isten nemcsak hogy megengedte, hanem határozottan parancsot adott arra, hogy minden terhünket Őrá vessük. Tegyük meg ezt kedveseim! Vessed az Úrra minden terhedet, majd Ő gondoskodik rólad! Tedd meg napról napra! Ma reggel is hatvan gyülekezeti ügyet vittem az Úr elé, és így megy ez napról napra, évről évre, 10-30-40 esztendeje.

Ne várjátok azonban arra, hogy a hit teljes mértékére egyszerre eljuttok. Olyan dolgokba, mint amilyen a hit teljessége, nem lehet minden további nélkül csak úgy belecsöppenni. Ilyesmiben én nem hiszek. Szeretném, ha jól megértenétek, hogy én ilyesmiben nem hiszek.

Müller György: Az igazi hit és imádság

Ezeknek a dolgoknak egész természetes fejlődési menete van. Az a kevés, amire eljutottam, nem hullott egyszerre ölembe. Kezdd csak te is a legelején: vesd lelked horgonyát Isten Igéjébe és hited olyan mértékben növekszik majd, amilyen mértékben gyakorlód.

És még egyet. Egyesek azt mondják: „Sosem lesz nekem olyan hitem, mint Müller Györgynek!” Ez nagy tévedés, amelyben egy szikrányi igazság sincs. Az én hitem ugyanolyan hit, mint amilyen Isten minden gyermekének van. Ugyanolyan hit, mint amilyen Simon Péteré volt, és amilyennek minden hívő hitének lennie kell. Az én hitem a ti hitetek, és hogy nekem valamivel több hitem van, onnan ered, hogy az enyém több gyakorlaton ment át, és így jobban kifejlődhetett, mint a tiétek. De a ti hitetek lényegében ugyanaz a hit, mint az enyém. Ami a hit hatásfokát illeti, lehet, hogy az enyém erősebb, mert többet gyakoroltam.

Nos, kedves testvéreim, kezdjétek el ti is kicsiben.

Először csak 50 márka erejéig tudtam az Úrban bízni, később 500, ma a legnagyobb lelki nyugalommal tudnék akár 5 millió márkáig Uramban bízni, ha a helyzet úgy hozná magával. Persze mindenekelőtt nyugodtan, gondos megfontolással meg kellene vizsgálnom, hogy világosan lássam: vajon az, amiért az Úrban bízni akarnék, olyasvalami-e, ami az Ő Szentírásban tett ígéreteivel megegyezik:

Bízd rá magad te is az Úrra! Várj sokat tőle! Ne csüggedj, ha késik az áldás! Csak imádkozzál! Imádkozzál! Bízzál megdicsőült Urunk és Megváltónk érdemében! Az Ő érdeméért – nem a tiédért – imádságod meghallgatást nyer!

AZ IGAZI IMÁDSÁG

„Kérjétek és adatik néktek: keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek. Mert aki kér, mind kap, és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik” (Máté 7,7-8).

Ezt az ígéretet az Úr Jézus Krisztus által kaptuk. Nagy és gazdag tartalmú ígéret ez. Igen gazdag, hiszen minden benne van. Jézus tudta, hogy lelkileg-testileg mire van szükségünk. Tudta, mi minden kell ahhoz, hogy harcunkat az ördöggel, a világgal, testünkkel és vérünkkel győzelmesen megvívhassuk. Azt is tudta, hogy kinek-kinek hivatásában, foglalkozásában mire van szüksége.

Bármily dicső is ez az ígéret, más, imádságról szóló bibliahelyekkel kell egybevetnünk, hogy megismerjük azokat a feltételeket, amelyeket ha teljesítünk, imádságunk meghallgatásra talál. Általában meg kell szoknunk, hogy ígéreteket tartalmazó Igéket minden esetben olyan Igékkel hasonlítsunk össze, amelyek az ígéret feltételeit közlik. A Szentírást a Szentírás magyarázza a legjobban.

A Bibliában olvassuk, hogy vannak olyan emberek, akik – jóllehet Isten gyermekei akarnak lenni – az imádkozást elhanyagolják. Így persze sosem tesznek szert imatapasztalatokra: „Nincsen semmitek, mert nem kéritek” (Jak 4,2). Ugyanitt a harmadik versben pedig olyan imádkozókról van szó, akik kérnek, és kérésük mégsem nyer meghallgatást, mert nem jól imádkoznak. Amit kérnek, rosszul kérik. Hát ez mit jelent? Szolgálatom során tapasztaltam, hogy vannak lelkek, akik abban a hiedelemben élnek, hogy imájuk azért nem talál meghallgatásra, mert szeretetük nagyon csekély, hitük túl gyenge, s ismeretük igen fogyatékos. Pedig ez nagy tévedés. Ha Isten ígéretei csak a hitben erősek és előrehaladottak, valamint csak az ismeretben gazdagok és a szeretettől lángoló lelkek számára lennének érvényesek, mi lenne akkor a gyengékkel, akik még a hitélet kezdetén vannak? Éppen a gyengéknek van szükségük elsősorban az isteni adományokra, hogy minden tekintetben növekedjenek a Jézus Krisztusban. Minden őszinte kezdőnek el kell hessegetnie magától az ilyen kísértő gondolatokat, mert ha valaki jól kér, az feltétlenül megtapasztalja az imádság erejét. Rosszul kér az, aki amit kapna, önző kívánságai kielégítésére fordítaná (Jak 4,3). Ha valaki az imádságban kért adományok által ömberét akarja táplálni, és szíve gögösségét ápolni, rosszul kér, és ezért semmit sem kap. Tehát mindent, amit imádságban kérünk, Isten dicsőségére kell kiesdenünk, és Isten dicsőségére kell fordítanunk. Ha a hitben, szeretetben, alázatosságban növekszünk, és a benső emberben gyarapodunk, az mind mennyei Atyánk dicsőségére szolgál. Sosem a magunk, hanem mindig az Isten dicsőségét kell keresnünk. Ez az első pont: minden lelki és testi ajándékot, amelyet kérünk, Isten dicsőségére kérjük és Isten dicsőségére fordítunk!

A második fontos pont az, hogy amikor imádkozunk, mindent az Úr Jézus nevében kérjünk. „És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt” (Jn 14,13-14). Vannak, akik nem is várnak arra, hogy megkapják azt, amit kértek, mivel tudják, hogy nem érdemlik meg. De mit is érdemlünk mi Istentől? Semmit, csak az örök kárhozatot. Ha egy szegény bűnös a mennybe akar jutni, sohasem juthat oda saját jócselekedetei révén,

Müller György: Az igazi hit és imádság

hanem csak Jézus Krisztus vére által. Így van ez az imádsággal is. Ha eredményesen akarsz imádkozni, nem szabad, hogy cselekedeteidre építs, hanem Jézus nevére és érdemére támaszkodva kell jönnöd. Úgy kell Istenhez közelednünk, mint akik Jézusban hiszünk. Mi háttérbe húzódunk, Jézust előtérbe toljuk, és Jézus érdemét Isten elé tartjuk: ezt jelenti a Jézus nevében imádkozás. Gyakran hallottam: „Nem hallgatott meg Isten imádságomban, mert most nem vagyok rá méltó!” De vajon mikor leszel rá méltó? Soha! Nincs ember ezen a földkerekségen, aki méltán várhatna valamit Istentől. A legszentebb, a legjobb, a leghívőbb ember sem méltó erre. Egyedül az Úr Jézus méltó arra, hogy Istentől ajándékot kapjon. Amit ez ember Istentől kér, azt Isten először az Úr Jézusnak adja. Ezért kell az imádkozó embernek, Isten minden gyermekének az Úr Jézushoz fordulnia. Aki magát gyermeki hittel az Úr Jézus érdemébe helyezi, megkapja, amit imájában kér.

A harmadik íráshely: „Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy mindazt már megnyertétek, és meglesz nektek” (Mk 11,24) arra bátorít bennünket, hogy higgyük, hogy Isten készséggel meghallgat bennünket, valamint hogy Istennek hatalma van arra, hogy kéréseinket teljesítse. Ami Isten hatalmát illeti, azt láthatjuk Krisztus feltámadásában. Hogy szeretete milyen nagy: felénk ragyog Krisztus keresztségében. Isten abban adta szeretete legnagyobb bizonyítékát, hogy egyszülött Fiát e világra küldte, és értünk kereszthalálra adta. Aki a legnagyobbat, egyszülött Fiát szeretetből nekünk ajándékozta, kisebb ajándékait hogyan vonná meg tőlünk? Higgyetek azért Isten hatalmában és készségességében, hogy imádságainkat meghallgatja.

Ha pontosan szemügyre vesszük alapigénket, azt találjuk, hogy Isten kész bennünket meghallgatni, de egy szóval sincs említés arról, hogy mikor és milyen körülmények között. Bizzuk tehát Istenre az időpontot és a körülményeket imádságaink meghallgatására vonatkozólag. Ezt egy pillanatra sem szabad szem elől tévesztenünk. Mi azonban erről nagyon hamar megfeledkezünk.

Szülők hosszú ideig imádkoznak gyermekeikért. Heteken, hónapokon, nem egyszer éveken át ostromolják az eget, de csak nem jön a meghallgatás. Erre beköszönt a kételkedés. Ilyen esetben, amikor kételyek gyötörnek, ezt kell mondanunk: „Isten kezében van a dolog, majd Ő elintézi, amikor jónak látja, és ahogyan neki tetszik.” Örömmel imádkozhatunk szereteteinkért, de ezt a három pontot mindig szem előtt kell tartanunk:

1. vajon egyedül Isten dicsőségét keressük-e, amikor imádkozunk;
2. Jézus nevében terjesztjük-e elő kéréseinket;
3. hiszünk-e Isten hatalmában és készségében, hogy imádságainkat meghallgatja? Ha eddig eljutottunk, akkor
4. imádkozunk csak bátran tovább, amíg meghallgatásra nem találunk, ha még oly soká kellene is várnunk.

Erre azt mondhatná valaki: „De hát miért kell valamit olyan sokszor kérni, miért kell ugyanazt a kérést olyan sokáig és annyiszor Isten elé vinni? Hiszen Isten tudja, hogy mire vágyik a szívünk.” Igen, Isten kívánja, hogy mi mint teremtményei Őt kérjük. Isteni fensége előtt meg kell magunkat aláznunk. És hogy az Úr néha megvárakoztat bennünket, annak különböző oka lehet. Elsősorban meg akar bennünket vizsgálni, hogy van-e hitünk, és hogy gyakoroljuk-e magunkat a hitben. Minél tovább kell várakoznunk, annál nagyobb az áldás. A hitnek kipróbált hitnek kell lennie. Másodszor annak is ki kell tűnnie, hogy igazán komolyan akarjuk-e azt, amit kérünk: mert ha így van, akkor nem egykönnyen hagyjuk abba az imádkozást, hanem ugyanazt a kérést ismételten Isten elé hozzuk. Harmadszor szívünknek teljesen meg kell a gőgtől és a nagyravágyástól tisztulnia, mert különben az áldások elfogadására képtelen.

Ha azonban imameghallgatásokat tapasztaltok, vessétek jól emlékezetetekbe. Ez növeli hálánkat Isten iránt, összekapcsol bennünket szeretetben mennyei Atyánkkal. Megtanuljuk, hogy minden gondunkat Őrá vessük, hogy a szenvedések közepette csendben legyünk, és segítségére várakozzunk. A hitetlenek előbb-utóbb észreveszik rajtunk, hogy igazi, hű Barátunk van a mennyben. Meglátják, hogy nem emberekre támaszkodunk, hanem az Úrban bízunk. Feltűnik majd nekik, hogy a bajban is milyen bizodalomunk és vigaszunk van. És ez arra serkenti őket, hogy ők is adják magukat az Úrnak.

A könyv internetes és letölthető változata az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió engedélyével készült.

Megvásárolható a Kiadónál: 1066 Budapest, Ó u. 16.

E-mail: rendeles@evangeliumikiado.hu

Weboldal: www.evangeliumikiado.hu